

ministeren Bemhødigelse til at give dem Concession, naar de ansøge derom; men jeg nægter ikke, at jeg nu valter noget i min Tro paa, at det er alvorlige Mænd, naar vi ikke kunne faae andre Udtalelser end dem, der kom fra den ærede Ordfører. Jeg vil fastholde Forslaget om at give fuld Frihed til Indenrigsministeren til at give Concession paa en saadan Bane, hvis der er Alvor i at søge det gennemført. Videre kan jeg ikke gaae. Jeg kan saaledes ikke, fordi en enkelt Mand træder frem i det sidste Dieblil uden at kunne angive, hvorledes han vil gennemføre Planen, hvorledes Driftscapitalen skal kunne rejses, uden at han kan sige: De og de Mænd ville hjælpe mig til at gennemføre Planen, — føle mig tilfredsstillt. Jeg kan det saameget mindre, naar Mænd, hvis Dygtighed og Kyndighed Ingen har besværet, Punkt for Punkt have paa-viist eller i alt Fald søgt at paavise, at der er overmaade store Feil og Mangler i den hele Beregning og Plan.

Jeg skal saaledes tillade mig at opfordre Thinget til at vise den Villighed, som i Sager af denne Natur altid er bleven viist, nemlig at modtage Forslag, hvorved man vil kunne imødefomme de Begjæringer, der blive gjorte, naar der dog ikke kan være Tale om noget Offer fra Statens Side. Jeg vil, forinden jeg slutter, lægge ærede Medlemmer paasinde, hvilken af to Ting de i deres private Forhold vilde foretrække. En Mand trenger til Penge, som han skal bruge til sin Bedrift; han kommer til en Mand, som siger: „Jeg vil give Dig 1,000 Rd.“, og denne Mand er en solid og paalidelig Mand, hvis Ord han altsaa kan stole paa; han kommer derefter til en anden Mand, som siger: „Nei, jeg vil ikke give Dig 1,000 Rd., men jeg vil ønske, at En eller Anden vil give Dig 2,000 Rd.“ — hvad vilde ærede Medlemmer her foretrække? Jeg kan ikke nægte, at jeg for min Part vilde tage imod Tilbudet om de 1,000 Rd., thi jeg kunde ikke udvide min Bedrift ved den anden Mand's Ønske om, at jeg maatte faae 2,000 Rd.; jeg vilde altsaa tage de 1,000 Rd., der vare sikre, og slaae de 2,000 Rd. af Tankerne, indtil det maaskee i Tiden maatte vise sig, om bemeldte Ønske kunde realiseres. Vi have

allerede tidligere udskudt Jernbanedrivningen hertilands paa Grund af løse Planer, der ere fremkomne, paa Grund af Dunster, der ere udtalte, ja, paa Grund af Begjæringer, der ere fremsatte, og Garantier, der ere givne, og disse Planer, Dunster, Begjæringer og Garantier ere glippede. — Skulde vi nu for en ubestemmelig Fremtid opgive Anlægget af en sydsjællandsk Bane, eller skulle vi tage, hvad der kan gjenneføres, og som en stor Deel af Befolkningen ikke blot i Sydsjælland, ikke blot i den vestlige Deel af Sydsjælland, men ogsaa i den østlige Deel af Sydsjælland, og som Befolkningen i forskjellige Dele af Fælster, i alle Dele af Volland, — hele Omegnen af Nysted, Maribo og Næstved, indstændigt opfordrer Rigsdagen til at gaae ind paa, for dog engang at faae det saa ofte udtalte Ønske realiseret? Ganste vist staaer ved Siden af dette Ønske et Ønske om Fortsættelsen af Banen, og navnlig, at den føres til Nykjøbing, men det er et Ønske, som jeg — jeg gjentager det — ikke antager vil blive uopfyldt; jeg har et grundet Haab om, at Banen vil blive forlænget til Nykjøbing, naar det vedtages, som Mindretallet tilraader ved sit Forslag.

Frederiksen: Uagtet jeg i denne Sag staaer som et Mindretal i Udvalget, staaer ganste alene, saa nærer jeg dog Haab om, at det skal lykkes mig at faae Thinget til at gaae med mig. Jeg troer virkelig, at det er gaaet Mange her i Thinget, som det er gaaet mig i Udvalget, at man finder, at der er dog Noget paa begge Sider, som er værd at tage Hensyn til, og at derfor Thinget kan finde det rigtigt at gaae den Vej, som jeg har søgt at gaae, nemlig at tage alle fornuftige Hensyn, alle de Hensyn, der paa nogen Maade kunne tages til det, som kommer frem fra begge Sider. Jeg troer, at det er muligt at tage disse Hensyn; jeg troer, at det er muligt her at gaae en god og fornuftig Middelvei imellem de to Ansøuelser, imellem de to Hovedretninger, som have gjort sig gjældende, og som nylig ere blevne fremsatte i denne Sag. — Det ærede Medlem, som nylig havde Ordet, sagde, at jeg havde misforstaaet ham, naar jeg, idet jeg i Betænkningen omtalte mine Forslag, havde